

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Plovdiski Raïonen Sed (Bułgaria) w dniu 10 lipca 2009 r. — Vassil Ivanov Georgiev przeciwko Tehnicheski universitet Sofia, filial Plovdiv

(Sprawa C-268/09)

(2009/C 220/53)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Plovdiski Raïonen Sed (Bułgaria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vassil Ivanov Georgiev

Strona pozwana: Tehnicheski universitet Sofia — filial Plovdiv

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie stosowaniu ustawy krajowej, która nie dopuszcza zawierania umów o pracę na czas nieokreślony z profesorami, którzy ukończyli 65 rok życia? Czy w tym kontekście, a konkretnie w świetle art. 6 ust. 1 dyrektywy, wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 6 ustawy o ochronie przed dyskryminacją środki, które ustanawiają granicę wieku dla zatrudnienia na konkretnym stanowisku, są obiektywne i właściwe oraz uzasadnione przez cel zgodny z prawem, jak również proporcjonalne, biorąc pod uwagę, że dyrektywa została w pełnym zakresie transponowana do prawa bułgarskiego?
- 2) Czy przepisy dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy stoją na przeszkodzie stosowaniu ustawy krajowej, zgodnie z którą profesorowie, którzy ukończyli 68 rok życia przechodzą obowiązkowo na emeryturę? Czy wobec przedstawionych okoliczności stanu faktycznego niniejszej sprawy oraz w przypadku stwierdzenia niezgodności podlegającego zastosowaniu prawa krajowego, dokonującego transpozycji dyrektywy, z przepisami tejże dyrektywy, możliwe jest, aby wykładnia przepisów prawa wspólnotowego prowadziła do niestosowania prawa krajowego?
- 3) Czy prawo krajowe ustanawia osiągnięcie określonego wieku jako jedyny warunek dla zakończenia stosunku pracy na czas nieokreślony oraz dla możliwości jego przedłużenia między tym samym pracownikiem i tym samym pracodawcą na tym samym stanowisku w formie stosunku pracy na czas określony? Czy prawo krajowe ustanawia maksymalny czas trwania i maksymalną liczbę przedłużeń umowy o pracę na czas określony z tym samym pracodawcą, po przekształceniu umowy na czas nieokreślony w

umowę na czas określony, po których upływie kontynuacja stosunku pracy między stronami nie jest możliwa?

⁽¹⁾ JO L 303 z dnia 2 grudnia 2000, s. 16.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-269/09)

(2009/C 220/54)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Lyał i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że przyjmując i utrzymując w mocy w art. 14 ustawy nr 35/2006 z dnia 28 listopada 2006 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych i o częściowej zmianie ustaw o podatku od spółek, o podatku dochodowym od osób niebędących rezydentami oraz o podatku majątkowym przepis, na podstawie którego podatnicy, którzy przenoszą miejsce zamieszkania za granicę, są zobowiązani włączyć cały nieopodatkowany dochód do podstawy wymiaru podatku za ostatni rok podatkowy, w którym byli traktowani jak podatnicy będący rezydentami, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 19, 38, 43 WE i art. 28 i 31 Porozumienia EOG.
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie z art. 14 hiszpańskiej ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i o częściowej zmianie ustaw o podatku od spółek, o podatku dochodowym od osób niebędących rezydentami oraz o podatku majątkowym dochody podlegają opodatkowaniu w roku, w którym zostały uzyskane. Niemniej art. 14 ust. 2 zawiera przepisy szczególne pozwalające na opodatkowanie niektórych dochodów w różnych latach podatkowych. Tymczasem w przypadku, gdy podatnik ustanawia miejsce zamieszkania za granicą, art. 14 ust. 3 stanowi, że każdy dochód dotychczas nieopodatkowany zostaje włączony w podstawę wymiaru podatku za ostatni rok podatkowy, w którym podatnik ten był uważany za rezydenta.
2. Komisja uważa, że ustawodawstwo hiszpańskie zezwala na dyskryminujące traktowanie, kiedy osoba fizyczna przenosi swoje miejsce zamieszkania poza Hiszpanię, podczas gdy przepisy hiszpańskie powinny być stosowane w taki sam sposób niezależnie od tego, czy osoba fizyczna utrzymuje swoje miejsce zamieszkania w Hiszpanii, czy też nie.

3. Przepisy te naruszają zasadę swobody przepływu osób, o której mowa w art. 19, 38, 43 WE i art. 28 i 31 Porozumienia EOG.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 6 maja 2009 r. w sprawie T-127/04 KME Germany AG, dawniej KM Europa Metal AG, KME France SAS, dawniej Tréfinmétaux SA, KME Italy SpA, dawniej Europa Metall SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 16 lipca 2009 r. przez KME Germany AG, dawniej KM Europa Metal AG, KME France SAS, dawniej Tréfinmétaux SA, KME Italy SpA, dawniej Europa Metall SpA

(Sprawa C-272/09 P)

(2009/C 220/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: KME Germany AG, dawniej KM Europa Metal AG, KME France SAS, dawniej Tréfinmétaux SA, KME Italy SpA, dawniej Europa Metall SpA (reprezentowane przez M. Siragusę, G. Rizzę, M. Piergiovanniego, avvocati, A. Winklera oraz T. Grafa, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku
 - w zakresie, w jakim jest to możliwe, w oparciu o okoliczności faktyczne przedstawione przed Sądem, stwierdzenie nieważności decyzji i o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na KME, oraz
 - obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania i postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji;
- bądź, jeśli stan postępowania na to pozwala, o
- uchylenie zaskarżonego wyroku (łącznie z uchyleniem wyroku w części dotyczącej nakazu wydanego przez Sąd dotyczącego obciążenia KME kosztami postępowania) oraz odesłanie sprawy do Sądu Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszym zarzucie wnoszące odwołanie krytykują Sąd za utrzymywanie, jakoby Komisja wykazała w sposób wystarczający pod względem prawnym, że porozumienia dotyczące rur LWC (Level Wound Coils) miały rzeczywisty wpływ na właściwy rynek, a zatem kwota wyjściowa grzywny nałożonej na KME powinna była uwzględnić ten czynnik. Poprzez swe rozumowanie i decyzję zmierzającą do odrzucenia pierwszego zarzutu odwołania wniesionego przez KME Sąd naruszył prawo wspólnotowe oraz udzielił nielogicznego i niewłaściwego uzasadnienia. Ponadto Sąd wyraźnie przeinaczył okoliczności faktyczne i środki dowodowe, które zostały mu przedłożone,

utrzymując w mocy wniosek Komisji, że dowody o charakterze ekonomicznym przedstawione przez KME nie wykazały, że omawiane naruszenie postrzegane jako całość nie miało żadnego wpływu na rynek.

W drugim zarzucie wnoszące odwołanie krytykują Sąd za zaakceptowanie dokonanego przez Komisję odesłania, w celu określenia rozmiaru rynku dotkniętego naruszeniem dla ustalenia składnika powagi grzywny KME, do wartości rynkowej, do której niesłusznie wliczono dochody ze sprzedaży dokonanych na oddzielnym rynku będącym następnym ogniwem w stosunku do rynku „skartelizowanego”, pomimo iż członkowie kartelu nie byli pionowo zintegrowani z rynkiem będącym następnym ogniwem. Poprzez swe rozumowanie i decyzję zmierzającą do odrzucenia drugiego zarzutu odwołania wniesionego przez KME Sąd naruszył prawo wspólnotowe oraz udzielił niewłaściwego uzasadnienia.

W trzecim zarzucie wnoszące odwołanie krytykują Sąd za oddalenie trzeciego zarzutu skargi, zgodnie z którym Komisja zastosowała niepoprawnie wytyczne w sprawie grzywien z 1998 r. oraz naruszyła zasadę proporcjonalności i zasadę równego traktowania, stosując maksymalne procentowe podwyższenie kwoty wyjściowej grzywny nałożonej na KME z powodu czasu trwania. Skarżące podnoszą, że Sąd naruszył prawo wspólnotowe oraz udzielił niejasnego, nielogicznego i niewłaściwego uzasadnienia poprzez utrzymanie w mocy odpowiedniej części omawianej decyzji.

W czwartym zarzucie wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo wspólnotowe, oddalając czwarty argument czwartego zarzutu odwołania oraz utrzymując w mocy odpowiednią część omawianej decyzji, w której Komisja odmówiła KME przyznania przywileju obniżenia grzywny w związku z jej współpracą wykraczającą poza ramy komunikatu w sprawie współpracy z 1996 r. [1996 Leniency Notice], naruszając wytyczne w sprawie grzywien z 1998 r. jak i zasady słuszności i równego traktowania.

W piątym i ostatnim zarzucie wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo wspólnotowe oraz prawa podstawowe przysługujące skarżącym w zakresie pełnej i skutecznej kontroli sądowej, jako że nie zbadał dogłębnie i szczegółowo argumentów podniesionych przez KME oraz wyrażając stronnicze poważanie dla granic uznania Komisji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 16 lipca 2009 r. — Olivier Martinez, Robert Martinez przeciwko Société MGN Ltd.

(Sprawa C-278/09)

(2009/C 220/56)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de grande instance de Paris